

CUPRINS

Cuvânt înainte	7
Capitolul I – Cine eram	9
Capitolul II – Lumina de deasupra orașului	28
Capitolul III – Zane	40
Capitolul IV – Prințul	49
Capitolul V – Dora	58
Capitolul VI – Aur alb și perle negre de Tahiti	76
Capitolul VII – Șaim	81
Capitolul VIII – Relu M.	90
Capitolul XIII – Refugiul	98
Capitolul XIV – Răzbunarea	135
Capitolul XV – Fuga	154
Capitolul XVI – Ultimul survol	160
Epilog.....	183

Motto:

Dacă povestea lor nu ar fi existat, nimeni nu ar fi crezut că din umbra unor ape atât de îndepărtate, din adâncul înghețat al undelor lor nemișcate, atât de misterioase, sub care se ascund de ochii iscoditori uriașele secrete ale firii, or să răsară niște stele atât de viguroase și de neliniștite care să coboare atât de aproape, printre noi, să își preschimbe lumina într-o flacără atât de caldă și atât de umană, încât să ne invadeze lumea cu cea mai intensă și mai vibrantă emoție... .

Lumea în care trăim.

C.S.

Cuvânt înainte

Nu știe nimeni ce-i viața, de unde începe și unde se termină, toți își dau insistent cu părerea, cine a fost primul, oul sau găina, dar toți vor să o schimbe de când se nasc și până mor. Și-apoi, după ei, vin mereu alții și alții, care mai de care mai revoltați și mai inovatori, care, fără a se osteni să pătrundă în esența lucrurilor, rămân muți de uimire când constată că toate sunt așa cum sunt tocmai pentru că nimic nu a fost schimbat. Ca să avem un viitor nimic din esența profundă a vieții nu trebuie schimbat!

Deghizat în forme efemere prezentul e prins în chingi. Tot ce mișcă doar pare întâmplător. Aparența e încastrată în legi și rigori ce nu se dilată și nu pot fi încălțate, implacabilul rămâne insensibil la tot ce e nou. Orice altă formă dată formei nu implică și o schimbare de conținut.

Cercul nostru prea strâmt își impune cu apriorică brutalitate vrerea. Într-o incintă ermetic închisă, guvernată doar de fatalitate, oricât s-ar mișca actorii în scenă, nimeni nu poate schimba nimic.

Viața e o insulă de speranță. Într-un ocean de deșertăciune, într-un vraf de maculatură, se zbat trei clipe minunate ce așteaptă ca cei inspirați să le trăiască sublim!

Ce se întâmplă în lumea fizică e o înșiruire de secvențe, un film. Un serial matusalemic cu nouă sute nouăzeci și nouă de episoade care se derulează anarhic sub imperiul emoțiilor, frame după frame.

Ce vor oamenii de la viață?! Fericirea. Indiferent cum și-au propus s-o atingă sau cine sunt ei, Maica Tereza, călugărul tibetan, dependentul de droguri sau alergătorul de la Maraton.

Ce speră oamenii de la viață?! Să rămână. De asta scrijelesc pe bârna din podul casei, pe spătarul băncii din parc și pe zidurile închisorilor, de asta sădesc un copac, de preferință din familia coniferelor care să fie mereu verde și care să trăiască foarte mult,

dacă se poate, veșnic... ca să nu-i uităm niciodată... : „ - Să nu mă uiți, hei, lume... pe aici am trecut și eu!”. Se trezesc dimineața și își creează probleme doar ca să își dovedească că încă sunt vii! Oameni vii, animați de nevoia de putere, urmăriți de dilemele lor, nevoiți să aleagă între a fi stăpâni sau sclavi, care vor să uite că sunt doar “trecere și pierzare”, care cred că orice destin poate fi depășit prin dispreț.

Ce știm azi e că nimic nu se câștigă și nimic nu se pierde, într-un fel sau altul, într-o formă sau alta, toate rămân în memoria lumii, undeva.

Oamenii au totuși, noroc!... .

La final, nimeni nu rămâne pierdut. Pe aleea celebrității, toți au destinată o stea.

Fiecare va primi un ultim omagiu. Unii în cer, alții aici jos, pe trotuar.

Capitolul I – Cine eram

23 septembrie, toamna anului 1997.

Era mult după miezul nopții. Nici nu mai țin minte. Tot ce mai știu e că trecuseră câteva ceasuri bune de când nu ne-au mai tulburat clinchetele metalice ale ornicului cătrănit din podul primăriei, adăpostul de noapte al porumbeilor sălbăticiți de Dâmboviță. După obicei, nici de data asta nu ne-am lăsat duși așa, cu una, cu două, din crâșma cochetă a lui Gimi Coadă-lată din balta Cișmigiului, pe unde de ani buni ne duceam veacul.

Că ne-a cucerit peisajul ori că ne-a copleșit istoria locului e cam totuna. La cât eram, după firescul vârstei, de neastâmpărați și de entuziaști, înamorați de aventură și dornici de animație, nu e de mirare că în fiecare vară, chiar și în orele călduroase ale amiezii veneam aici să ne scaldăm în băile spumoase de mulțime, visând cu ochii deschiși la damele cu umbreluțe roz stropite cu picățele și la domnii eleganți cu pălării ușoare, de paie, de altădată. Străbăteam în pas zorit faleza îngustă până pe mal unde ne așezam fiecare pe câte o buturugă scorojită, îmbătrânită de vremi și priveam așa, până seara târziu, cum se perindau printre crengi umbrele apei purpurii. Ne alegeam fiecare câte o dilemă și cât adăstam sub acoperișul nopților îngăduitoare ne învârteam cu ea în minte în jurul turnului aceluia semeț proptit în buza lacului, în cercuri concentrice, așteptând o salutară iluminare, sperând la un dar providențial. Cu toate că, și de ni s-ar fi oferit gratis pontul, noi tot nu am fi ajuns la vreo concluzie convenabilă. Întrucât, ce să vezi, urmăream un cu totul alt scop. Ne plăcea atât de mult viața, o, cât de mult ne plăcea, că am fi dat oricât să rămânem așa ca atunci, visători și zburdalnici, nestatornici și aprigi ca apa izvorâtă din stâncă, cu mintea deschisă și ochii pătrunzători ca focul nestăpânit, implicați pentru totdeauna în căutarea daimonului